

FENALAR MI, YOKSA İYİLER Mİ KALİYOR? UYMA MI, AYIKLANMA MI?

Prof. Etienne RABAUD
Paris Üniversitesi
Biyoloji Enstitüsü Direktörü

Lamark'ın ileri sürdüğü düşünceleri, olaylar reddediyor. Canlılar, yaşama ortamlarına uymaktadırlar. Darwin'in düşünceleri de doğru çıkmıyor. Çünkü, yaşama savaşında iyilerin ayıklanması (doğal ayıklanma) yoktur. Doğal ayıklanmaya göre, her kuşakta, her çeşit içinde bir temizlenme olmaktadır. Zayıf, ya da fena hazırlanmış olanlar, yerlerini güçlü ve iyi hazırlanmış olanlara bırakmaktadır. En çok yetenekli olanların yaşaması kuralı geçerlidir. Oysa, gerçekte bunun aksi olmaktadır. Ayıklanmada kötüler, düşük değerde olanlar kalmaktadır. Canlılar dünyası bir evrim halindedir. Fakat, bu, Lamarkizm'in ve Darwinizm'in anlamı değil, bir evrim değildir.

Örneğin, bahçe kertenkelesi, uzun dört ayağı ile hızlı koşar. Ayakları sayesinde çok çeviktir. Oysa, ayakları çok kısa, sanki sürünen, kendini zor taşıyan kertenkele'ler de vardır. Hele bir kertenkele'den başka bir şey olmayan kör yılan'ın ayakları hiç yoktur. Ancak, iskeletinde ayak kalıntılarına rastlanır. Bu üç kertenkele tipi, ayaklarına varıncaya kadar aynı vücut yapısına sahiptir. Aynı gıdayı alırlar. Aynı hayat koşulları içinde, aynı ortamda yaşarlar. Bu hayvanlar çevrelerine uymuş olsalardı, organlarının bu derece birbirinden farklı olmaması gerekirdi. Bahçe kertenkelesi, ortam ve gıda koşulları aynı olduğu halde, ötekileriyle karşılaştırılınca daha çok uygun durumdadır. Yaşamaya daha yetkin gibi görünmektedir. Ötekileriye, organlarının izin vermemiş karşın yok olup gitmemişlerdir; temizlenmeye uğramamışlardır. Daha üstün ve ayrıcalıklı durumda olan bahçe kertenkelesi gibi yaşamayı ve üremeyi sürdürmektedirler. Bu örnekte, iyilerin ortama, çevreye uyduğunu, kötülerin yeteneksizlerin ayıklandığını gösterecek hiç bir kanıt, hiç bir işaret yoktur.

Dağ faresi'nin ön ayakları çok kısadır. Hayvancağız, ancak sıçrayarak hareket eder. Genellikle, bu kısa ön ayakların sıçramaya uymasından, yani, sıçramalı yürüyüşten ötürü ön ayakların kısa kalmış ve arka ayakların uzamış ve güçlenmiş olmasından meydana geldiği söylenir.

Bu çok rahatsız sığrayışlı harekette ne bir fayda vardır, ne de hayvan bu hareketi isteyerek seçmiştir. Bu kısa ön ayaklar, daha başlangıçta vardı ve hayvan arka ayakları üzerinde sıçrayarak yürümekten başka çare olmadığı için sıçrayarak hareket ettiğini kabul etmek daha doğru olmaz mı?

Uyma ve ayıklanma probleminde esas sorundur: Canlılar, hareket etmek zorunda oldukları için mi ayaklara sahiptirler? Yoksa, ayakları olduğu için mi hareket etmek zorundadırlar? Canlıların görmek için mi gözleri vardır? Yoksa, gözleri olduğu için mi görmekteyler?

Bu sorulara genellikle kendi vücudumuza bakarak cevap verebiliriz. Deriz ki: Hayat görevlerimiz, görmemizi, yürümemizi gerektirmektedir. Bunları yapabilmemiz için de ayaklarımız ve gözlerimiz vardır.

Yeni araştırmalarda ev farelerinin kör olduğu anlaşılmıştır. Fareler, aydınlığı karanlıktan ayıracak ve şekilleri seçecek güçte değildirler. Buna karşın, yıldıırım hızıyla kaçarak ve tüm engelleri aşarak. Bütünü yıkıcılıklarını gözleriyle değil, başka sinirleriyle yaparlar. Örümcekler ve bir çok eklemli hayvanlar da böyledir.

Bir vernikle gözlerini kapattığım bir örümceğin ağa düşen sinekleri gözleri kapatılmamış örümceklerin ustalığı ve çevikliğiyle avladığını gördüm.

Birçok böcekler, çok güzel, süslü ve geniş kanatları olduğu halde uçamazlar. Birçok kanatlı hayvanlar da bu böcekler gibidir. Bir kısım kurbağaların ciğerleri olduğu halde, yalnız derileri aracılığı ile nefes alırlar. Ciğerleri olmadığı zaman kurbağanın nefes alma gücünün çekmediği görülür. Ciğerleri olmayan bir kısım kurbağalar, güzelce yaşamakta ve nefes almaktadırlar.

Bu örnekler açıkça gösteriyor ki, çeşitli organlar, canlıların belirli fonksiyonları yapabilmeleri için meydana gelmiş değil, aksine bunların önceden var olması, belirli hareketlerin ve işlerin yapılmasına bazı kez olanak vermiş, bazı kez de vermemiştir. Bu, şunu gösteriyor ki,

organlar, canlıların hayat koşullarına uymalarından meydana gelmemiş, aksine gördüğümüz gibi, hayat koşulları ve organların önceden var olmasından ve organların fonksiyonlarından doğmuştur. Aynı ayrı organların meydana gelişi, çevreye uyma olayından doğmuyorsa, bunların meydana gelişi nasıl açıklanabilir?

Buna şöyle cevap verebiliriz: Canlı yığın, protoplazma, yaşadığı ortamda dış dünyanın yaşlık, ısı, ışık, besi gibi çeşitli etkileri altında bulunur ve madde alış-verişi bu etkilere göre belirlenir. Bu madde alış-verişinde dışarıya doğru yalancı ayaklar, ya da organlar uzanır. Bunlar bir defa meydana gelince, ısı, ışık, ısı gibi faktörlerin etkisi altında göz, ayak, gibi organlar olarak oluşur. Bu organların işleme şekilleri, fonksiyonları tümüyle madde alış-verişine bağlıdır. Ve hayvanın yaşama koşullarına kesinlikle uymazlar. Ortamın değişmesinden ileri gelme bir madde alış-verişinin değişmesiyle hayvan aydınlık ve kuru bir yerden karanlık ve ıslak bir mağaraya düşmesiyle organlarda da bir değişiklik olur. Fakat, bu değişiklik, yeni koşullara, yeni görevlere bir uyma değil, aksine basit bir

evrim'dir. Bu çeşit değişmeler, doğa'da çok görülür. Bunlar, madde alış-verişi koşullarındaki rastlantı değişmelerden ileri gelir. Hiç biri çevre koşullarına uyularak evrim'i gerektiren bir olay değildir.

Darwin gibi şu soru sorulabilir: Bu evrim'de, bu değişmede yaşama yeteneğini kaybedenin temizlenmesi, ayıklanması, ya da organların yeni koşullara uyması olayı yok mudur? Biz de diyoruz ki: Olaylar, böyle bir evrimin, böyle bir değişmenin cereyan etmediğini, aksine tümüyle bunun aksi bir olayın olageldiğini ispat etmektedir. Vücut yapısı ve organların fonksiyonu, yaşamaları için bir engel teşkil etmeyen hayvanlar, hayatta kalmakta ve üremektedirler. Ancak, organlarının yapısı ve fonksiyon şeklinden ötürü yaşama olanakları kalmamış olan hayvanlar, ortadan kaybolmaktadırlar. Uyma ve temizlenmede (sélection du pire), fenaların hayatta kalması olayı vardır. Evrim dediğimiz olay, iyiye doğru değil, fenaya doğrudur. Hayatta iyiler değil, fenalar kalmaktadır.

Çeviren: Füzûzan H. TÖKİN

Denizlerin Diplerinin Haritaları Çıkarılıyor:

"JEAN CHARCOT" GEMİSİNİN AKUSTİK SÜPER SONDASI

Fransa'da okyanusları keşfetmek için kurulan ulusal merkez (CNEXA) tarafından yaptırılmış olan "Jean Charcot" adındaki Fransız okyanus gemisi dünya piyasasında bulunan en mükemmel akustik sonda ile donatılmıştır. Bu sondaj, istandil aygıtı şimdiye kadar görülmeyen bir kesinlik ve hızla deniz altındaki engebeliklerin haritasını çıkarma olanağına sahiptir.

Amerika'da "General Instrument Corporation" tarafından gerçekleştirilen bu sonda şimdiye kadar Amerikan Deniz Kuvvetlerine ayrılmış ve bundan dolayı "Classified" = çok gizli" damgası altında saklanan bir "materiyalden" türetilmiştir. Fiati, montesi ile beraber 6.000.000 Frank (yuvarlak 10 milyon TL.) tutmuştur.

Sea Beam (Deniz Işını) denilen bu sonda bir dizi sık ses demeti (hüzmesi)nden oluşmaktadır

ki, bunların gidilen yola dikey olarak açılması 54°'lik bir açı kaplamaktadır. Açılış ekseninde ise yalnız 2° 2/3'lük bir açı oluşturmaktadır. Geminin her yalpasında demetlerden biri denizin dibine tamamiyle dikey kalacak ve öteki 15'i de verilerin hepsini almakla görevlendirilmiş bilgisayar (kompüter) tarafından yönetilecektir. Örneğin 42° 2/3'lük faydalı bir açıklık olsun: Böylece deniz dibinin 4000 metresinde "Sea Beam"ın her "itişinde" deniz dibinin bir görüntüsü meydana gelecek ve bu her iki yandan 1500 metrelik bir bant ve geminin her iki tarafından da yalnız 150'şer metrelik bir genişlik sağlayacaktır.

Elde edilen ayrıntıların kesinliği düşey demet için 2 metre ile en eğilimli demet için 30 veya 40 metre arasında oynayacaktır. Çizgileri içeren bir tablo düzey ve gerçek zaman iğrileri olarak dibin